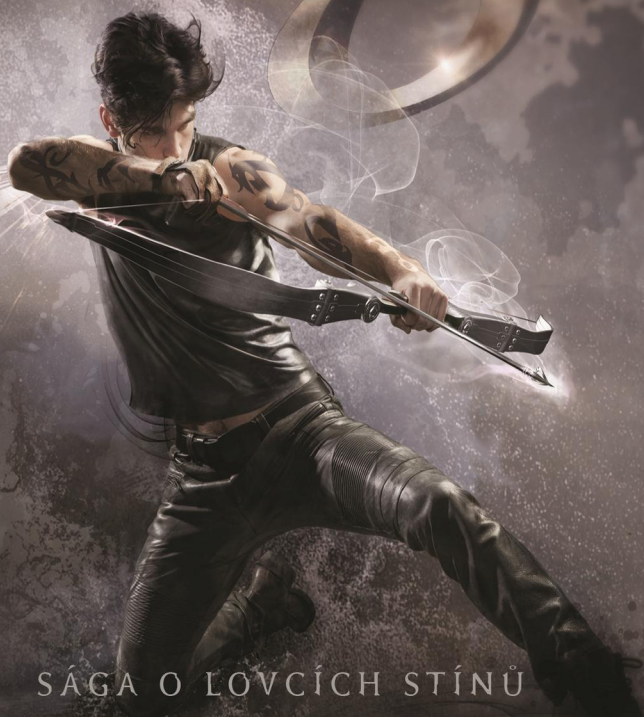

Město ztracených duší

CASSANDRA
CLARE

NÁSTROJE SMRTI 5

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Město ztracených duší

Město ztracených duší

CASSANDRA

CLARE

NÁSTROJE SMRTI ⑤

Copyright © 2012 by Cassandra Clare LLC
Translation © Eva Maršíková 2014, 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *City of Lost Souls (The Mortal Instruments)*, který vydalo nakladatelství Margaret K. McElderry Books v USA roku 2012, přeložila Eva Maršíková

Editor Jan Pavel

Produkce Dana Klimová

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v edici #BOOKLAB, v Praze roku 2019

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-691-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Pro Nao,
Tíma, Davída
a Bena

*Nikdo si nezvolí zlo jen proto, že je zlém.
Pouze si je splete se štěstím a hledáním dobra.*

Mary Wollstonecraftová

Prolog

Simon stál před vchodovými dveřmi jejich domu a ohromeně na ně zíral.

Jiný domov nikdy nepoznal. Sem ho jeho rodiče přinesli, když se narodil. Za zdmi tohoto brooklynského řadového domku vyrostl. V létě si hrával na ulici ve stínu listnatých stromů a v zimě si z vík od popelnic vyráběl improvizované boby. V tomto domě rodina držela *šivu*, když zemřel otec. Tady tenkrát poprvé políbil Clary.

Nikdy by ho nenapadlo, že jednou nadejde den, kdy pro něj zůstanou dveře tohoto domu zavřené. Když naposledy viděl svoji matku, řekla mu, že je zrudá, a začala se modlit, aby ho odehнала. Pomocí iluze ji donutil zapomenout, že se z něj stal upír, v tu chvíli ale netušil, jak dlouho iluze vydrží. Teď, když stál v chladném podzimním vzduchu před domem a zíral před sebe, už mu bylo jasné, že nevydržela tak dlouho, jak potřeboval.

Dveře pokrývala řada symbolů – Davidovy hvězdy namalované barvou a vyrytý znak *chaj*, který znamená „život“. Ke klice a klepadlu byly přivázané modlitební řemínky *tfilin*. Kukátko zakrýval talisman *hamsa*, ruka Boží. Simon otupěle položil dlaň na *mezuzu*, schránku obsahující svitky s pasážemi z Tóry, připevněnou vpravo na rámu dveří. Všiml si, že z místa, kde se rukou dotkl posvátného předmětu, stoupá kouř, nic ale necítil. Žádnou bolest. Jen strašlivou prázdnotu, jež pomalu přecházela v chladný hněv.

Kopl do dveří a uslyšel, jak se po domě rozléhá ozvěna. „Mami!“ zakřičel. „Mami, to jsem já!“

Neozvala se žádná odpověď – jen cvaknutí, jak někdo uvnitř otočil bezpečnostním zámekem. Jeho nyní tak citlivý sluch rozeznal matčiny kroky a její dech, neřekla však ani slovo. I přes dřevo vnímal štiplavý pach jejího strachu a paniky. „Mami!“ Zlomil se mu hlas. „Mami, neblázni! Pusť mě dovnitř! To jsem já, Simon!“

Dveře se zachvěly, jako by do nich kopl. „Běž pryč!“ Hlas měla drsný, hrůzou změněný k nepoznání. „Vrahu!“

„Já nezabím lidi.“ Simon se opřel čelem o dveře. Věděl, že by je nejspíš zvládl vyrazit, jenže co by tím získal? „Už jsem ti to říkal. Piju jenom zvířecí krev.“

„Zabil jsi mého syna,“ obvinila ho. „Zabil jsi ho a vyměnil jsi ho za nějakou zrůdu.“

„Ale já přece *jsem* tvůj syn...“

„Nosíš jeho tvář a mluvíš jeho hlasem, ale nejsi on! Ty nejsi Simon!“ Hlas jí zesílil skoro do křiku. „Odejdi z mého domu, nebo tě zabiju, ty zrůdo!“

„Becky,“ řekl. Měl vlhké tváře. Zvedl si ruce k obličejí, a když se na ně podíval, spatřil na nich skvrny. Slzy měl zbarvené krví. „Cos řekla Becky?“

„Od své sestry se drž dál!“ Simon zevnitř zaslechl rachot, jako by se něco převrhlo.

„Mami,“ začal znovu, tentokrát mu ale hlas vypověděl poslušnost. Z úst mu vyšel jen ochraptělý šepot. Rukou se mu začala šířit bolest. „Potřebuju to vědět – je tam Becky? Mami, otevři ty dveře, prosím tě...“

„Drž se od Becky dál!“ Slyšel, jak pozpátku ustupuje ode dveří. Pak se ozvalo nezaměnitelné zaskřípění dveří do kuchyně a vrzání kroků na linoleu. Nato zaslechl zvuk otevírající se zásuvky. Najednou si představil, jak v ní jeho matka šmátrá po noži.

Nebo tě zabiju, ty zrůdo.

Z té myšlenky se mu málem podlomily nohy. Jestli na něj zaútočí, jeho znamení se probudí k životu. Zničí ji stejně, jako zničilo Lilith.

Spustil ruku a začal pomalu couvat. Škobrtnul ze schodů a pozadu se odpotácel na druhou stranu chodníku, kde se zarazil o kmen jednoho z vysokých stromů vrhajících stín na celý blok. Zůstal stát a jen zíral na vchodové dveře jejich domu, pokreslené a zohyzděné znameními nenávisti, kterou k němu matka chovala.

Ne, musel si připomenout. To není nenávist. Ona si přece myslí, že je mrtvý. Nenávidí něco, co ve skutečnosti neexistuje. *Já nejsem to, co o mně říká.*

Netušil, jak dlouho by tam stál a pozoroval dům, kdyby mu v kapse u bundy nezačal vibrovat mobil.

Automaticky po telefonu sáhl a přitom si všiml, že se mu do dlaně vypálilo zdobení z přední strany *mezuzy* – propletené Davidovy hvězdy. Přehodil si přístroj do druhé ruky a přiložil si ho k uchu. „Prosím?“

„Simone?“ ozvala se Clary a mluvila udýchaně. „Kde jsi?“

„Doma,“ odpověděl a zarazil se. „Teda u mámy doma,“ opravil se. Hlas mu zněl dutě a vzdáleně. „Ty nejseš v Institutu? Jsou všichni v pořádku?“

„Právě kvůli tomu volám,“ odpověděla. „Hned potom, cos odešel, se Marysa vrátila ze střechy, kde měl čekat Jace. Jenomže tam nikdo nebyl.“

Simon se pohnul. Jako mechanická loutka vykročil po ulici směrem ke stanici metra, aniž si přesně uvědomoval, co dělá.

„Co tím myslíš, že tam nikdo nebyl?“

„Jace byl pryč,“ odpověděla a on v jejím hlase postřehl napětí. „A Sebastián taky.“

Simon se zastavil ve stínu stromu s holými větvemi. „Ale Sebastián už byl přece mrtvej. Je mrtvej, Clary...“

„Tak to mi potom vysvětli, kam se podělo jeho tělo, protože ono tam vážně není,“ namítla a teprve teď se jí zlomil hlas. „Není tam nic jiného než spousta krve a rozbitýho skla. Oba jsou pryč, Simone. Jace zmizel...“

Část první

Anděl zla

Láska je anděl strážný.

Láska je ďábel.

Láska je nejmocnější anděl zla.*

William Shakespeare, *Marná lásky snaha*

O DVA TÝDNY POZDĚJI

---

* Shakespeare, William. *Marná lásky snaha*. Přeložil Martin Hilský.
Dilia: Praha 1987.

POSLEDNÍ ZASEDÁNÍ RADY

„Jak dlouho myslíš, že bude ještě trvat, než oznámí rozhodnutí?“ zeptala se Clary. Netušila, jak dlouho už čekají, ale připadalo jí to nejméně jako deset hodin. V Isabelině pokoji laděném do černé a zářivě růžové a plném chundelatých oděvních doplňků nebyly žádné hodiny, jen hromady oblečení, stohy knih, haldy zbraní, toaletní stolek přetékáající třpytivými líčidly a použitými kartáči a otevřené zásuvky, z nichž se hrnuly krajkové spodničky, průsvitné punčochy a péřová boa. V pokoji vládla atmosféra připomínající šatnu hvězdy travesti show, za poslední dva týdny ale Clary uprostřed toho blyštícího se chaosu strávila tolik času, že jí už začal připadat uklidňující.

Isabela stála u okna a v náruči držela Kostelníka. Roztržitě pohládila kocoura po hlavě. Kostelník ji pozoroval zlomyslnými žlutými očima. Za oknem řádil listopadový liják a po oknech stékaly proudy deště jako průhledná barva. „Moc dlouho ne,“ odpověděla pomalu. Obličej neměla vůbec nalíčený, takže vypadala mladší a její tmavé oči se zdály větší. „Asi tak pět minut.“

Clary, sedící na Izzyině posteli mezi stohem časopisů a řinčící hromádkou andělských ostří, s námahou polkla, aby zahнала hořkou pachut' v krku. *Hned se vrátím. Za pět minut jsem tady.*

To byla její poslední slova k chlapci, kterého milovala víc než cokoli jiného na světě. Teď ji napadalo, že už možná nikdy nedostane příležitost, aby mu řekla ještě něco dalšího.

Clary si tu chvíli velmi dobře pamatovala. Střešní zahrada. Průzračná říjnová noc, hvězdy bělostně jiskřící na černém nebi bez jediného mráčku. Kamenné dlaždice s černými runami, pocákané démoním jedem a krví. Jaceovy rty na jejích ústech, jediný zdroj tepla v mrazivém světě. Ruka sevřená kolem prstenu Morgensternů na jejím krku. *Láska, z níž pohyb slunce má a všechny*

hvězdy.* Ohlédnutí za Jacem těsně předtím, než ji výtah odvezl dolů, do černých útrob budovy. Přidala se k ostatním, kteří čekali v hale, objala matku, Luka a Simona, ale určitá část její mysli jako obvykle zůstávala s Jacem a vznášela se s ním na střeše vysoko v mracích, jako by byli v tom chladném velkoměstě zářícími elektrickými světly úplně sami.

Marysa s Kadirem pak nastoupili do výtahu se záměrem vyjet na střechu za Jacem a prozkoumat to, co zůstalo po rituálu, který provedla Lilith. Po deseti minutách se Marysa vrátila sama. Když se otevřely dveře a Clary uviděla její obličej, bledý, strnulý a s výrazem zoufalství, okamžitě pochopila, že je něco špatně.

Události, jež následovaly, se odvíjely jako ve snu. Dav lovců stínů ve vstupní hale se nahnul k Maryse. Alek se vymanil z Magnusovy náruče a Isabela vyskočila na nohy. Jedno po druhém se začala rozsvěcovat andělská ostří a jejich bílé záblesky prořezávaly tmu, podobné blikání blesku fotoaparátu na místě činu. Clary se prodírala dopředu a přitom zaslechla pár kusých informací: Střešní zahrada je prázdná. Jace zmizel. Skleněnou rakev se Sebastiánem někdo rozbil a všude kolem se válejí skleněné střepy. Z podstavce, na kterém rakev stála, odkapává ještě čerstvá krev.

Lovci stínů spěšně spřádali plány na utvoření rojnice a prohledání okolí budovy. Vedle ní stál Magnus s modře jiskřícíma rukama. Otočil se ke Clary a zeptal se jí, jestli u sebe nemá něco, co patřilo Jaceovi a co by mohli použít k jeho sledování. Otupěle mu předala prsten Morgensternů a odebrala se do kouta, odkud zavolala Simonovi. Sotva zaklapla telefon, zaslechla hlas jednoho lovce stínů, který přehlušil ostatní. „Sledování? To bude fungovat jen v případě, že je ještě naživu. Podle toho, kolik tam bylo krve, je ale pravděpodobnost dost nízká...“

To byla pro Clary poslední kapka. Dlouhodobé podchlazení organismu, vyčerpání a šok si vybraly svoji daň a ona cítila, jak se jí podlamují kolena. Kdyby ji matka nezachytila, zhroutila by se

---

* Alighieri, Dante. *Božská komedie*. Přeložil O. F. Babler. SNKLU: Praha 1965.

na zem. Dál už si vybavovala jen rozmazanou tmou. Když se dalšího rána probudila ve své posteli u Luka, rázem se posadila rovně jako svíčka, srdce se jí splašeně rozbušilo a ona si byla jistá, že se jí to celé jenom zdálo.

Jakmile se však vyhrabala z postele, blednoucí modřiny na pažích a nohou ji usvědčily z omylu, stejně jako chybějící prsten. Natáhla si džíny a mikinu a vrávoravě vešla do obývacího pokoje, kde seděli Jocelyn, Luke a Simon se zasmušilými obličejí. Bylo zbytečné se ptát, ale stejně to udělala: „Už ho našli? Je zpátky?“

Jocelyn vstala. „Zlatíčko, je pořád nezvěstný.“

„Ale mrtvej není, ne? Že nenašli jeho tělo?“ Ztěžka dosedla na pohovku vedle Simona. „Ne, nemůže být mrtvej. To bych poznala.“

Pamatovala si, jak ji Simon držel za ruku, když jí Luke oznámil, co všechno vědí: že je Jace pořád nezvěstný a Sebastián také. Špatná zpráva zněla, že krev na podstavci s určitostí patřila Jaceovi. Za dobrou zprávu se ale dalo považovat to, že jí bylo méně, než si předtím mysleli, jak se totiž krev smíchala s vodou z rakve, vypadalo to, že je jí větší množství, než jaké odpovídalo skutečnosti. Teď se lovci stínů domnívali, že je docela dobře možné, že Jace to, co se tam nahoře odehrálo, přežil.

„Ale co se tam vlastně stalo?!“ chtěla vědět.

Luke zavrtěl hlavou a jeho modré oči se na ni dívaly neveselým pohledem. „To nikdo neví, Clary.“

Měla pocit, jako by jí v žilách místo krve kolovala ledová voda. „Chci nějak pomoci. Chci něco dělat. Nemůžu tady jenom sedět, když je Jace nezvěstnej.“

„Z toho mít strach nemusíš,“ pravila Jocelyn pochmurně. „Chtějí tě vidět představitelé Spolku.“

Když Clary vstávala, v kloubech a šlachách jí zapraskal neviditelný led. „Fajn, proč ne. Řeknu jim všechno, co budou chtít vědět, jestli jim to pomůže najít Jace.“

„Řekneš jim všechno, co budou chtít vědět, protože mají Meč smrti.“ Jocelynin hlas přetékal zoufalstvím. „Moc mě to mrzí, holčičko.“

Teď, po dvou týdnech opakovaných výpovědí u soudu, po předvolání dlouhé řady svědků a potom, co nejméně desetkrát svírala v ruce Meč smrti, Clary seděla v Isabelině ložnici a čekala, až Rada rozhodne o jejím osudu. Vracela se jí vzpomínka na to, jaký to byl pocit držet Meč smrti. Jako by se jí za kůži zachytily maličké rybářské háčky a postupně z ní tahaly celou pravdu. S mečem v ruce klečela v kruhu tvořeném Mluvícími hvězdami a poslouchala, jak její vlastní hlas prozrazuje členům Rady úplně všechno: Jak Valentýn přivolal Raziela, jak v písku smazala Valentýnovo jméno a místo něj napsala svoje, čímž získala moc nad Andělem. Pověděla jim, jak jí Anděl nabídl splnit jedno přání a jak toho využila k tomu, aby Jace přivedla zpět k životu. Popsala jim, jak se Lilith zmocnila Jaceovy mysli a chystala se pomocí Simonovy krve oživit Sebastiána, Claryina bratra, jehož Lilith považovala za svého syna. Jak Kainovo znamení na Simonově čele přivedilo Lilith zkázu a jak si mysleli, že to znamená také konec Sebastiána a že už pro ně nebude představovat žádnou hrozbu.

Clary si povzdechla a otevřela telefon, aby se podívala, kolik je hodin. „Jsou tam už hodinu,“ poznamenala. „Je to normální? Není to špatný znamení?“

Isabela položila Kostelníka na zem a kocour zamňoukal. Přeshla k posteli a posadila se vedle Clary. Zdálo se, že je ještě útlejší než obvykle, stejně jako Clary totiž za poslední dva týdny zhubla, v černých cigaretových kalhotách a přiléhavé blůzce z šedého sametu však působila elegantně jako obvykle. Kolem očí měla rozmazanou řasenku, takže by měla správně vypadat jako mýval, jenže místo toho jí to dodávalo šarm francouzské filmové hvězdy. Natáhla ruce a její elektronové náramky s runovými přívěsky melodicky zacinkaly. „Ne, není to špatný znamení,“ odpověděla. „Jenom to znamená, že je toho hodně, co musejí probrat.“ Otočila rodinným prstenem Lightwoodů, který měla na prstě. „Bude to dobrý. Přece jsi neporušila Zákon. To je hlavní.“

Clary si povzdechla. Dokonce ani teplo sálající z Isabelina ramena těsně vedle ní nedokázalo rozpustit led v jejích žilách.

Věděla, že technicky vzato žádné zákony neporušila, jenže zároveň jí bylo jasné, že představitele Spolku pořádně rozzuřila. Lovci stínů mají zakázáno oživovat mrtvé, ale Anděl to samozřejmě udělat může. To, že ho požádala o Jaceův život, však představovalo tak nesmírně troufalý čin, že se s Jacem dohodli, že o tom nikomu neřeknou.

Když teď vyšla pravda najevo, Spolkem to silně otrásl. Clary věděla, že ji jeho představitelé chtějí potrestat, i kdyby jen proto, že mělo její počínání tak katastrofální následky. Svým způsobem si dokonce přála, aby ji potrestali. Aby jí zpřelámali kosti, vytrhali nehty, nechali mlčenlivé bratry, aby jí svými všetečnými myšlenkami slídili v mozku. Byla by to taková smlouva s ďáblem – její bolest výměnou za Jaceův bezpečný návrat. Pomohlo by jí to zbavit se pocitu viny, že Jace nechala samotného na střeše. Marně jí Isabela s ostatními do omrzení opakovali, ať na takové hlouposti nemyslí – všichni se přece domnívali, že Jace je v naprostém bezpečí, a kdyby s ním Clary zůstala, nejspíš by teď byla nezvěstná i ona.

„Přestaň,“ řekla Isabela. Clary si nejdříve nebyla jistá, jestli mluví s ní, nebo s kocourem. Kostelník dělal to, k čemu se často uchýloval v případě, že ho někdo postavil na zem – ležel na zádech se všema čtyřma nohama ve vzduchu a hrál mrtvého, aby se jeho majitelé začali cítit provinile. Když si ale Isabela odhrnula černé vlasy a zpražila ji nasupeným pohledem, Clary si uvědomila, že pokárání patřilo jí, ne kocourovi.

„S čím mám přestat?“

„Přestaň si morbidně představovat, co strašného se ti stane nebo co by sis přála, aby se ti stalo, protože jsi naživu a Jace je... nezvěstnej.“ Isabele se zadrhl hlas, jako když jehla gramofonu přeskóčí na desce do vedlejší drážky. Nikdy o Jaceovi nemluvila jako o mrtvém nebo jako o někom, kdo nadobro zmizel – ona i Alek tuto možnost odmítali vzít v úvahu. Isabela také Clary ani jednou nevyčetla, že skrývala tak obrovské tajemství. Dalo by se vlastně říct, že po celou dobu byla její nejpevnější oporou. Každý den se

s ní scházela u dveří do poradní síně, pevně držela Clary za paži a vedla ji kolem šumících hloučků lovců stínů, kteří na ně nepřátelsky zírali. Čekala na ni, zatímco ji Rada nekonečně dlouho vyslýchala, a probodávala pohledem každého, kdo se na Clary opovážil křivě podívat. Clary to udivovalo. S Isabelou si nikdy nebyly moc blízké a obě patřily k tomu druhu dívek, které před společností jiných příslušnic svého pohlaví dávají přednost přátelství s chlapci. Přesto ji Isabela neopouštěla. Clary to vyvádělo z míry, ale byla jí vděčná.

„Nemůžu si pomoci,“ namítla Clary. „Kdyby mi dovolili hlídkovat, kdybych mohla aspoň něco dělat, nemusela bych se cítit tak hrozně.“

„No já nevím.“ Isabela zněla unaveně. Poslední dva týdny byli s Alekem zcela vyčerpaní ze šestnáctihodinových hlídek a pátrání a jejich obličej se získal popelavý nádech. Když se Clary dozvěděla, že má zákaz účastnit se hlídek nebo Jace jakýmkoli způsobem hledat, dokud Rada nerozhodne, jak se postavit k tomu, že ho Clary přivedla zpět ze světa mrtvých, prokopla díru do dveří svého pokoje. „Někdy mi to přijde strašně zbytečný,“ dodala Isabela.

Clary v kostech zapraskal led. „Tím chceš říct, že si myslíš, že je mrtvej?“

„Ne, to ne. Jenom podle mě není možný, aby byl ještě v New Yorku.“

„Ale hlídkuje se přece i v dalších městech, ne?“ Clary zvedla ruku ke svému krku. Pořád zapomínala, že už jí na něm nevisí prsten Morgensternů. Magnus se pořád ještě snažil Jace s jeho pomocí vysledovat, žádný z jeho dosavadních pokusů však nevyšel.

„Jasně že jo.“ Isabela zvědavě natáhla ruku a dotkla se křehkého stříbrného zvonečku, který teď Clary nosila na krku místo prstenu. „Co to je?“

Clary zaváhala. Zvoneček dostala darem od královny Zakletého dvora. I když to vlastně nebyla tak docela pravda. Královna víl dary nerozdávala. Zvoneček představoval způsob, jak paní Zakletého dvora oznámit, že Clary potřebuje její pomoc. Jak

uplývaly další a další dny a po Jaceovi stále nebylo ani stopy, Clary zjišťovala, že se jí ruka vrací ke zvonečku čím dál častěji. Jediné, co jí bránilo zazvonit, bylo vědomí, že královna Zakletého dvora nikdy nic nedává jen tak, aniž by za to očekávala nějakou strašlivou protislužbu.

Než Clary stihla Isabele odpovědět, dveře se otevřely. Obě sedící dívky se prudce narovnal a Clary sevřela jeden z Izzyiných růžových polštářků tak pevně, že se jí falešné drahokamy, jimiž byl pošíty, zaryly do dlaní.

„Ahoj.“ Do pokoje vstoupila štíhlá postava a zavřela za sebou dveře. Alek, Isabelin starší bratr, měl na sobě úbor Rady – černé roucho zdobené stříbrnými runami, které měl teď rozepnuté, a pod ním mu byly vidět džíny a černé tričko s dlouhými rukávy. V té záplavě černé barvy vypadala jeho pleť ještě bledší a jeho jasně modré oči ještě modřejší. Vlasy měl černé a rovné jako jeho sestra, jen kratší, zastřižené těsně nad hranami čelistí. Rty měl semknuté do tenké čárky.

Clary se rozbušilo srdce. Alek nevypadal moc spokojeně. Ať už přinášel jakékoli zprávy, rozhodně nemohly být dobré. Nakonec promluvila Isabela.

„Jak to šlo?“ zeptala se tiše. „Jaký vynesli rozsudek?“

Alek se obkročmo posadil na židli u toaletního stolku, otočenou opěradlem dopředu. Za jiných okolností by to byl komický pohled – když se Alek se svou vytáhlou postavou a dlouhýma nohama tanečníka nemotorně poskládal na židli, působilo to, jako by seděl na nábytku pro panenky.

„Clary,“ promluvil, „Tia Penhallowová oznámila rozsudek. Neshledali tě vinnou z žádného zločinu. Neporušila jsi žádné zákony a Tia má pocit, že už jsi potrestaná dost.“

Isabela si hlasitě oddechla a usmála se. Ledovou krustu, která pod sebou držela Claryiny emoce, prorazil chvilkový pocit úlevy. Nepotrestají ji, nepošlou ji pod zámek do Tichého Města, nezavřou ji někde, odkud by nemohla Jaceovi pomoci. Vynesení rozsudku se jako zástupce vlkodlaků v Radě účastnil i Luke, který